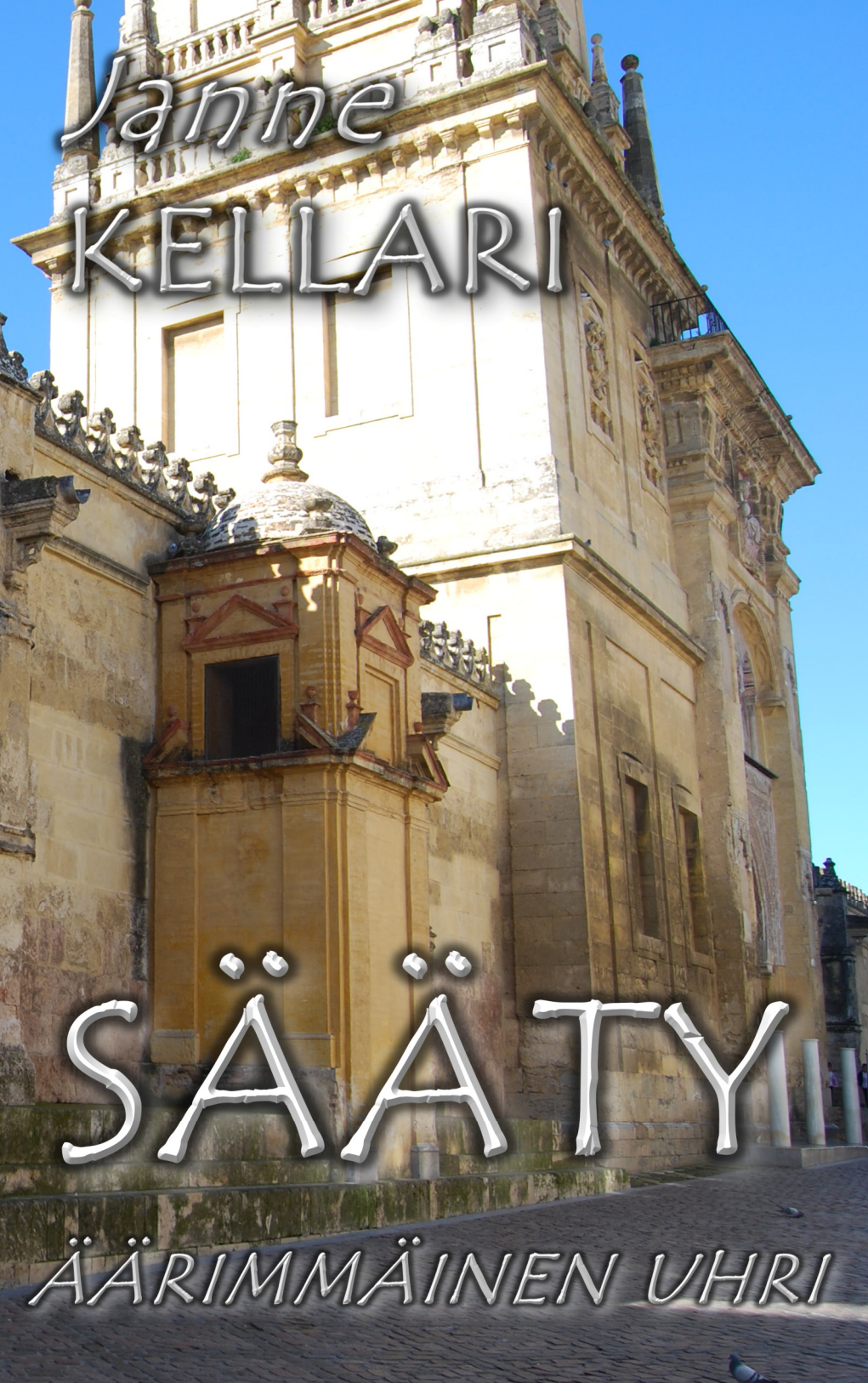

Janne
KELLARI

SÄÄTY

ÄÄRIMMÄINEN UHRI

SÄÄTY

Äärimmäinen uhri

Janne Kellari

SÄÄTY

Äärimmäinen uhri

© 2019 Janne Kellari

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-1965-7

Luku I

Menneisyys ei koskaan kuole

Metallipalkit kannattelivat kuuden metrin korkeudella olevaa kattoa, joka oli täynnä kaapeleita ja putkia. Metalliset seinät oli maalattu neutraalin vaaleilla sävyillä, joiden kuluneisuus ja lukuisat paikkaukset kertoivat paikan iästä. Kirkkaat loisteputket eivät jättäneet mitään varjoon, vaan valaisivat koko suuren salin tehokkaasti. Ilmastoinnista huolimatta sieraimiin tulvi hien ja metallin tuoksu.

Mustiin pukeutunut nainen näki nyrkin lähestyvän vääjäämättömästi kasvojaan. Sen voima oli murskaava, mutta nopeus ei ollut lähellekään riittävä. Vartalo räjähti vaistonvaraiseen toimintaan, jonka voimana oli niin vuosikymmenien kokemus kuin säälimätön lahjakkuus.

Yhtäaikaisesti naisen käsivarsi iskeytyi torjuntaan, vartalo kiertyi ja taipui väistöliikkeeseen. Nyrkki humautti ohitse. Nainen jatkoi vartalon taaksepäin suuntautunutta liikettä ja kierähti lattian kautta miehen sivulle. Edelleen liikkeen pysähtymättä ja kierähdyksen voimaa hyväksikäyttäen nainen potkaisi terävästi vastustajan polvitaiteeseen. Potku ei ollut vahingoittava, mutta sai miehen notkahtamaan pienen ähkäisyyn saattelemana.

Suurikokoinen mies kääntyi nopeasti nyrkit valmiudessa. Tämän kasvoilla virtasi hiki, voimakkaat lihakset pullistelivat paljaassa ylävartalossa. Kasvoilla oli kuitenkin tyyni ilme, pelkoa tai edes vihaa niiltä ei löytynyt.

Ympäristö oli kaukana hiljaisesta. Kamppailijoiden ympärillä seisoi suuri joukko niitä, jotka vapaavuorollaan olivat päässeet seuraamaan tapahtumaa. Näiden huulilta kuului kovaäänisiä kommentteja ja merkityksettömiä huudahduksia.

Mies teki näyttävän hämäyslyönnin, mutta nosti samalla hetkellä jalkansa voimakkaaseen sivuttaispotkuun. Nainen ei yrittänytkaan torjua hurjaa potkua, vaan sukelsi taaksepäin suuntautuvalla liikkeellä lattiaan. Hän kierähti yhden käden varassa ja sipaisi jalallaan miehen jalkoväliin. Ei niin että olisi aiheuttanut tuskaa, mutta juuri sen verran, että vastustaja ymmärsi mitä olisi voinut tapahtua.

Nyt nainen kävi hyökkäykseen ja astahi hiukan kumaraan painuen miestä kohden. Havaitessaan tämän odotetusti pudottavan painopistettä ja yrittävän tavoittaa lattiaan painuvaa vastustajaa taaemman käden alakoukulla, hän ponkaisi voimalla ylöspäin. Nainen lennähti miehen ylitse, mutta matkalla lentopotku tömähti tämän takaraivoon.

Nainen laskeutui salin metalliselle lattialle. Mies käännähti päätänsä ravistellen ja katsettaan epätoivoisesti terästäen, kokoonsa ja saatuaan iskuun nähden kuitenkin ketterästi. Silti hän oli auttamattomasti myöhässä. Jo käännöksen aikana oli vastustaja ponkaisut jälleen ilmaan.

Nainen hyppäsi nyt korkeammalle ja väisti yläviistoon nousevat kädet. Hyppy oli myös profiililtaan erilainen. Se nousi korkeammalle, mutta putosi lähes pystysuoraan alas kohti vastustajan selkää. Nainen veti itsensä tiukkaan pakettiin ja kierähti putoamisen aikana. Täsmälleen oikealla hetkellä vartalo ojentautui räjähtävällä nopeudella. Se iski kierähdyksen sekä putoamisen tuottamalla voimalla molemmat jalat katapultin lailla miehen yläselkään. Kaksoispotku oli voimakas ja sai suurikokoisen miehen lennähtämään kumoon.

Nainen laskeutui polviaan koukistaen ja jäi kyykkyyn selkä vastustajaansa kohden. Aistit kertoivat tämän makaavan lattialla pää pökeryksissä, vaarattomat, mutta silti kivuliaat osumat kamppailusta muistuttaen.

Hitaasti nainen nousi seisomaan ja jäi mustissa housuissa, mustissa saappaissa ja mustassa paidassa katsomaan yleisöä. Lyhyiden vaaleiden hiusten reunustamat kasvot eivät valuneet hikeä, tiukaksi treenattu vartalo ei osoittanut mitään rasituksen merkkejä. Yleisö alkoi taputtaa ja huudella ylistäviä sanoja naiselle. Takana mies kömpi päättään pudistellen pystyyn ja asteli vastustajansa viereen. Hän ojensi kätensä rehellisen tappion merkinä. Nainen tarttui käteen ja nyökkäsi.

Nainen asteli kamppailualueen reunalle ja nosti mustan takkinsa lattialta. Hän heitti tuon polviin ulottuvan, vyötäröltä kapenevan ja siten tiimalasimallisen takin päällensä ja vilkaisi vielä kerran ympärillään olevaa väkijoukkoa. Sitten nainen poistui kuntoilulaitteiden ja kamppailualueiden täyttämästä salista, yleisön edelleen mylviessä häkellyttävälle näytökselle.

Tämä ei ollut matkan ensimmäinen ottelu. Moni oli halunnut nähdä vilauksen agentin kyvyistä, vaikka sitten järjestetyn ottelun muodossa. Nainen ei ollut vältellyt näitä tilanteita. Viikkokausia valtavassa aluksessa pelkän henkilökunnan kanssa oli vähintäänkin tylsää ja pienikin viihde oli tervetullutta.

Eikä tämä kaikki ollut pelkkää viihdettä. Nainen oli tuttu näky juoksemassa pitkillä metallikäytävillä ja harjoittelemassa kuntoilulaitteiden parissa. Ikää oli yli viisikymmentä, uraa takana yli kolmekymmentäviisi vuotta ja nyt kaiken sen mukanaan tuoma taito ja kokemus joutuisivat suurimpaan koitokseensa. Edessä oleva tehtävä oli koko agenttiuran vaativin ja myös merkityksellisin. Siksi nainen halusi olla parhaassa mahdollisessa kunnossa ja sitä tavoitetta edesauttoivat omalta osaltaan nuo toistuvat ottelut.

Rual guarinit olivat fyysisiä ominaisuuksia korostava, suurikokoinen kansa. Siksi ei ollut yllättävää, että heidän joukostaan löytyi niitä, jotka halusivat kokeilla kykyjään kuuluisaa agenttia vastaan. Nainen ei ollut pienen ensihämmennyksen jälkeen löytänyt syytä kieltäytyä otteluista.

Tylsyyteen ja edessä olevan toivottoman tehtävän aiheuttamaan synkkyyteen fyysinen harjoittelu oli paras lääke. Omassa hytissä makaaminen ei pitänyt levottomuutta loitolla, eikä jatkuva notkuminen aluksen baareissa ilmaisen alkoholin seurassa erityisemmin parantanut fyysistä olotilaa.

Rual guarinien kohtaaminen oli vaativaa ja kävi kovasta harjoittelusta. Se oli juuri sitä mitä nainen halusi valmistellessaan itseään tulevaan.

1

Bendar Lenids Stumbergin astui kolkkoon ja harmaan metalliseen avaruussatamaan vihreän planeetan kiertoradalla. Hän seisahtui lähtö- ja saapumisaulaan ja katseli tuttua paikkaa. Kaikki oli vanhentunutta ja kulunutta, vanhempaa kuin agentti itse ja ehkä yhtä kulunuttakin.

Aina tänne saapuessa etsi katse jotakin, joka kertoisi kehityksestä ja koskaan sellaista ei löytynyt. Olematon verhoilu, paljaat metalliläipiot ja vanhojen laitteiden muodostama äänten sekamelska kertoivat paljon. Vuosikymmeniin tätä paikkaa ei ollut uudistettu tai edes kunnostettu. Sen merkitys linnunradan elämälle oli niin olematon, ettei kukaan halunnut oikeasti sijoittaa siihen, ei edes alapuolella oleva vihreä planeetta itse.

Bendar naurahti itsekseen katsellessaan ympärilleen. Avaruussatama, lähtö- ja saapumisaula, ne kaikki olivat kovin suureellisia nimityksiä. Ne olivat todellisuutta kaikkialla muualla, mutta eivät täällä.

Koko paikka oli yksi neliskanttinen rakennelma, joka kiersi hiljalleen planeettaa. Sen metallisessa pinnassa oli muutama pieni ikkuna. Kirkkaat valonheittimet valaisivat tarvittaessa kahta telakointipistettä. Rakennelman ulkokuori oli täynnä putkia ja kaapeleita sekä erilaisia antenneja ja laitteita. Siinä oli yksi yksinkertainen yhdysputki, johon erilaiset aurinkokuntien väliset alukset saattoivat telakoitua. Toinen telakointipiste oli lähiliikenteen sukkulaa varten.

Satamassa ei ollut tarjolla mitään täydennys tai ylläpitopalveluita aluksille, kuten ei myöskään ravintola-, hytti- tai kauppapalveluita matkustajille. Tämä oli yksinkertainen yhdyspiste planeetan ja aurinkokuntien välisen liikenteen välillä. Se antoi mahdollisuuden matkus-

tajaliikenteelle ja kaupanteolle sekä kertoi planeetan olevan jollain tapaa mukana yhdentyvän linnunradan kehityksessä. Liikenne ja mukanaolo olivat pientä ja merkityksetöntä, mutta nämä alkeelliset olosuhteet kuitenkin antoivat näennäisen mahdollisuuden kehittyä.

Bendar tiesi hyvin, ettei tuota kehitystä ollut tapahtunut käytännössä ollenkaan ja pelkäsi, ettei niin tulisi koskaan tapahtumaan. Vuosikymmeniä oli vierinyt ja jonkin muutoksen yleisessä ilmapiiirissä olisi luullut tapahtuvan tuossa ajassa. Kaikki kuitenkin tuntui jatkuvan jonkinlaisessa pysähtyneisyyden tilassa.

Avaruussataman sisätilat käsittivät vain yhden ainoan huoneen, jossa matkustajat liikkuivat ja jossa oli yksinkertainen valvontapiste henkilökunnalle. Seinien maali oli lohkeillutta ja näyttöruudut sekä muu näkyvä teknologia vanhentunutta. Seinät ja katto olivat vailla verhoilua ja kaikki sataman toimintaan liittyvät johdotukset, putkitukset ja eristeet olivat näkyvillä. Lattia oli kulunut ja siinä joskus ollut pinnoite oli enää kaukainen muisto. Pienistä pyöreistä ikkunoista saattoi vilkuilla ympäröivää avaruutta. Näkökenttä oli kapea, eikä suurempien avaruussatamien panoraamaikkunoista ollut tietoaakaan.

Yhdestä ikkunasta saattoi nähdä valtavan aurinkokuntien välisen aluksen, joka oli tuonut yksinäisen agentin tähän syrjäiseen maailmaan. Oikeammin sanottuna, mitään alusta ei voinut nähdä, vain mitättömän pienen osan siitä. Muotoja ja todellista kokoa oli mahdoton hahmottaa. Pienen ikkunan läpi näkyi vain loputtomiin sinertävää metallia, tuota *rual guarinien* aluksille tyypillistä metallin väriä.

Katsellessaan ympärilleen Bendar tunsi voimakasta tärinää ja sitten kumean kolahduksen, joka sai koko avaruussataman huojautamaan. *Rual guarinien* alus oli irrottautunut ja alkoi hiljalleen lipua kauemmas. Hydrauliset vaimentimet olivat yhtä vanhoja ja yhtä kuluneita kuin kaikki muukin. Ne eivät juuri vaimentaneet tuon monikymmenkertaisesti avaruussatamaa suuremman aluksen irrottautumista.

Koska mitään palveluita ei ollut tarjolla, eivät alukset telakoituneet täällä yhtään kauempaa kuin oli pakko. Paikkaan saapui vain muutamia vuoroja vuodessa, joten jos halusit saapua tiettyä aikana, jouduit maksamaan suuria summia erillisestä pysähdyksestä. Niin oli tilanne nytkin tai oikeastaan vielä kalliimpi. Säätökunnan päämaja oli syrjäinen paikka ja tämä planeetta itseensä vetäytyvä, joten suoraa liikennettä niiden välille ei saanut kuin todella suurilla summilla. Säätökunta oli maksanut *rual guarineille* sievoisen summan tästä matkasta, jolla Bendar oli ollut ainoa matkustaja.

Bendar oli iloinen pysähdyksestä eikä hänen ollut tarvetta miettiä sen kustannuksia. Vaikka käynti tässä maailmassa ei välttämättä ollut

aina kaikkein miellyttävintä, oli edessä oleva tehtävä niin lähellä itsemurhaa, että velvollisuudet oli pakko hoitaa.

Toisessa telakointipisteessä oli kiinnittyneenä iankaikkisen vanha sukkula, joka hoiti kaiken liikenteen alas planeetalle. Se oli ruosteinen, lommoinen ja kulunut. Pyöreät, kartiomaiset linjat ja ruskean metallin väri kertoivat sukkulan olevan lähtöisin *laz terraaneilta*. Näiden matkat ja alukset olivat kaikkein halvimpia, joten ei ollut yllättävää, että juuri heiltä oli löytynyt sopiva alus tämän maailman tarpeisiin.

Bendar seisoi yksin paikoillaan. Hän oli ainoa kyydistä jäänyt matkustaja, kuten oli tilanne ollut aina näillä vierailuilla. Tähän satamaan ei juuri matkustajia saapunut. Suurin osa pysähdyksistä tapahtui pienimuotoisen rahtiliikenteen takia. Sukkula tai aluksiin johtava yhdysputki eivät sallineet kokonaisten konttien siirtämistä, joten rahtiliikenne oli nimenomaan pienimuotoista. Rahtia kuitenkin oli sen verran, ettei tämä maailma täysin unohtunut. Vientitavaraa ei ollut, mutta huolimatta sinnikkäästä pitäytymisestä alkuperäisessä elämäntavassa, tuontia oli kohtuullisesti.

Edessä oleva ovi aukeni ja huoneeseen astui kuluneeseen haalariin pukeutunut mies. Avonaisen oven takaa näkyi tuon ainoan työntekijän asuintilat. Mies vilkaisi valvontapisteen monitoreja ja käänsi sitten huomionsa huoneessa seisovaan naiseen.

”Matkustaja!” mies huudahti. ”Ihan oikea matkustaja. Siitä on varmaan pari vuotta, kun viimeksi kuljetin muuta kuin kauppiasta rahteineen.”

”Toivottavasti osaat kuljettaa matkustajaa, jolla ei ole edes matkatavaroita.”

”No ei se ole sen kummempaa kuin rahdin kuljettaminen, paitsi että matkustajat osaavat itse sitoa itsensä kiinni.”

”Olen siis rahtia viisaampi, mikä kunnianosoitus.”

Mies kohautti olkiaan ja kääntyi toiselle ilmalukolle.

”Sukkula odottaa täällä”, mies sanoi. ”Rahtia ei tässä suunnittele-mattomassa pysähdyksessä ollut, joten voimme lähteä saman tien.”

Bendar nyökkäsi ja seurasi miestä ovelle. Tämä katsoi taakseen ja kysyi hiukan kummastuneena: ”Tulet tänne sivistyksen takapajulaan ja sinulla ei siis oikeasti ole mitään matkatavaroita?”

”Vain se mitä on ylläni.”

Mies pyöritteli päätään avatessaan ilmalukon: ”Tiedätkö varmasti, että tuolta planeetalta et saa ostettua sen paremmin alusvaatteita kuin saippuaakaan.”

”Tiedän kaiken tuosta planeetasta, se on kotimaailmani.”

Mies katsoi Bendaria pitkään hämmentynyt ilme kasvoillaan. Hän näki naisen, joka oli pukeutunut mustiin housuihin ja mustiin saappai-

siin. Muiden vaatteiden päällä oli pitkä musta takki, jonka alta näkyi musta paita ja varusteliivi sekä varustevyö. Pistoolikotelo oli sidottu oikeaan reiteen ja kapealla väistimellä varustettu miekan kahva pilkotti vasemmalta puolelta.

”Näytät ihan agentilta ja väität olevasi kotoisin täältä.”

”Vastaus molempiin on myönteinen”, Bendar sanoi. ”Olen kotoisin täältä ja olen ainoa täältä lähtenyt agentti.”

”Annat toivoa monelle elämän pysähtyneisyyteen kyllästyneelle nuorelle”, mies sanoi ja jatkoi turhautuneena: ”Varmaan monesta ulkomaailmoja nähneestä kuuluminen ryhmään, joka pyörittää tätä avaruussatamaksi itseään kutsuvaa läävää, on mitätön ja typerä tehtävä. Minulle se on kuitenkin edes pieni askel pois maailmasta, joka ei anna juuri mitään mahdollisuuksia etenemiseen. Joku ulkopuolinen voisi ihmetellä miten tällaisessa laatikossa voi viihtyä tai miten tuolla vanhalla romulla lentäminen voi innostaa, mutta minulle jokainen kahden kuukauden mittainen vuoro on yhtä juhlaa.”

Bendar katsoi nuorta miestä ja ymmärsi tämän purkauksen hyvin. Ei ollut vaikea muistaa sitä myrskyä, minkä hänen lähtönsä oli aikoinaan nostattanut ja sitä pitkää epäluuloisuuden aikaa, joka siitä oli seurannut.

Oli ollut piilossa pidetyn unelman täyttymys, kun tuo säätykunnan halu saada hänet joukkoonsa selvisi. Öiset haaveilut tähtitaivaan alla olivat herättäneet tunteen, jota mikään kotimaailmassa ei olisi voinut sammuttaa. Tuo tunne oli henkilökohtainen salaisuus, jota ei kenellekään voinut kertoa. Samalla se oli turhauttava, koska mitään tietä pois kotimaailman perinteistä ei ollut. Piilossa pidetty unelma ja katkeruus sen toivottomuudesta olivat muokanneet lapsesta omapäisen ja sääntöjä uhmaavan.

Kaikki muuttui säätykunnan profeetan vierailulla. Yhdessä hetkessä unelma tuli todeksi, eikä kotimaailma ollutkaan enää vankila. Silti oli ollut melko hämmäntävää, että säätykunta tavoitteli jotakin henkilöä niin kiivaasti, että oli valmis nostamaan myrskyn saadakseen haluamansa. Myrskyn, joka vaikeuttaisi heidän työtään vuosikausiksi, ehkä vuosikymmeniksi.

Kuultuaan muutama viikko sitten päämajassa niistä seikoista, jotka olivat vaikuttaneet hänen valintaansa, Bendar ymmärsi asian hiukan paremmin. Nuo uudet tiedot olivat herättäneet toki lisää kysymyksiä säätykunnan toimintatavoista ja tietämyksestä, mutta olivat kuitenkin tuoneet vähän valoa menneeseen.

Noiden kaukaisten tapahtumien jälkeen oli vaadittu monta vuotta ja monta käyntiä niin säätykunnalta kuin Bendariltakin, ennen kuin

epäilykset kotimaailmassa hälvenivät. Lopulta paikalliset alkoivat uskoa ainakin jossain määrin, ettei kaikkiin käynteihin liittynyt jonkun perheen hajottaminen, jonkun lapsen poisvienti.

Kuinka paljon kotimaailman yhä jatkuvasta syrjään vetäytymisestä oli sitten tulosta tuosta yksittäisestä tapahtumasta? Sitä oli mahdoton tietää. Olisiko tämä maailma ottanut suurempia askeleita yhdentyvän linnunradan kanssa, jos yksi lapsi olisi jätetty perheensä luokse.

Bendar tiesi nyt, ettei tuollaista vaihtoehtoa ollut koskaan ollut. Hänen kohtalonsa oli määrätty tuossa ensikohtaamisessa säätykunnan kanssa ja sillä tiellä hän oli edelleen, yli kolmekymmentäviisi vuotta myöhemmin. Ehkä Bendarin kohtalona oli pelastaa linnunrata, mutta hintana olisi hänen kotimaailmansa hiipuminen unohduksiin.

Itsekkästä näkökulmasta ajatellen kotimaailmaan jääminen olisi ollut musertava vaihtoehto. Tarjouksen ja pyynnön hylkääminen vain, jotta oma perhe tai suku voisi säilyttää jonkin järjestömän perinteen muovaaman kunnian, oli ollut täysin poissuljettu. Profeetan sanat jokaisen vapaasta tahdosta, jokaisen yhtäläisistä mahdollisuuksista omiin henkilökohtaisiin valintoihin, olivat vastustamatonta totuutta.

”Yhteisösi ja kyläsi olivat varmaan innoissaan, kun lähdit ulkomaa-ilmasta tulleiden matkaan?” mies sanoi.

”He olivat raivoissaan.”

”Saatan kuvitella. Minuakin pidetään jonkinasteisena luopiona tai ainakin epäonnistujana, koska lähdin tähän työhön vapaaehtoisesti.”

”Tämä planeetta ei voi kehuskella ainakaan kehityksellä tai ulospäin suuntautumisella.”

”Tuntuu ettei mikään muutu vuosien kuluessa”, mies sanoi. ”Matkustajien ja rahdin määrä on vähän lisääntynyt, mutta hyvin vähän. Säätykunta käy aktiivisemmin kuin aiemmin ja heillä on paljon enemmän kuulijoita, mutta se ei ole juurikaan vaikuttanut kehitykseen. Yhteisöt haluavat edelleen vaalia vanhaa ja pitäytyä ulkopuolella.”

”Säätykunta tietää tämän. Siksi se ei painosta, vaan keskittyy puhumaan asioista, jotka koskettavat paikallisia, jotka auttavat jollain tapaa pitämään heidät mukana yhteisessä tietoisuudessa.”

”Tunnet säätykunnan toimintaa?”

”Olen kuunnellut heitä ja keskustellut heidän kanssaan.”

Mies nyökkäsi ja avasi ilmalukossa kiinni olevan sukkulan oven. Bendar astui sisään ahtaaseen matkustamoon, jossa oli neljä kulunutta istuinta. Seinissä kulki johtoja ja putkia, mitään viihtyisyyttä lisäävää verhousta tai matkustajia auttavia inforuutuja ei ollut. Kaikkialla näkyi paikkauksia, lommoja, uudelleen vedettyjä johdotuksia ja putkituksia. Molemmin puolin oli kaksi pientä pyöreää ikkunaa, ohjaamon kaksi istuinta näkyivät ilman väliseinää etuosassa.

”Osaat varmaan sitoa itsesi penkkiin.”

”Kunhan ei tarvitse itse sentään ohjata.”

”Se kyllä säästäisi henkilöstökuluissa, eli minun palkassani, mutta sukkulan menetys jokaisella lennolla tulisi todennäköisesti kalliimaksi.”

”Tämän maailman hintatasoon sopivaa sukkulaa taitaisi olla vaikea löytää enää mistään. Kaikki näin vanhat on jo aikaa sitten romutettu.”

Mies silitti sukkulan seinää ja vastasi: ”Ole varovainen puheissasi tai se ei ehkä lähde enää käyntiin.”

Bendar sitoi itsensä penkkiin ja mies asettui ohjaamon toiselle istuimelle. Muutamien minuuttien tarkastusten ja valmistelujen jälkeen mies näytti peukaloa matkustamoon ja lähes samalla hetkellä pienen tärähdyksen ja kolahduksen saattelemana sukkula irtosi avaruussatamasta.

Moottorit syttyivät ja työnsivät sukkulan matkaan. Niiden ääni oli epätasainen ja pieni alus heilahteli muutaman kerran voimakkaasti. Miehen kädet tekivät kiireesti säätöjä, jotka kehittyneemmissä ja ehkä myös ehjemmissä sukkuloissa hoituivat automaattisesti. Joka tapauksessa matkanteko tasaantui ja ohjaamossa istuvan miehen elekieli rauhoittui.

Tämä kaikki oli Bendarille tuttua, mutta silti sukkulalento oli aina yhtä epämiellyttävä osuus. Matkustamo oli meluisa, kuluneet penkit epämukavia ja rispaantuneet vyöt epäilyttäviä, joten oli helpottavaa tietää matkan kestävän vain parikymmentä minuuttia.

Sukkulan kääntyessä kohti planeettaa, Bendar näki sen vihreän hahmon sivuikkunasta. Gen tu drumas, hänen kotimaailmansa, *drum aver liebe*, hänen kansansa. Siitä oli yli kolmekymmentäviisi vuotta, kun hän oli lähtenyt täältä profeetan matkaan. Paljon oli tapahtunut hänen elämässään sen jälkeen, täällä ei ollut tapahtunut juuri mitään.

Gen tu drumas kuului edelleen niihin maailmoihin, jotka käpertyivät omaan pesäänsä. *Drum aver liebit* olivat tietoisia yhdistyvistä linnunradasta muine kansoineen, mutta eivät halunneet olla juurikaan sen kanssa tekemisissä. He olivat tietoisia teknologian kehityksestä, mutta pitäytyivät omissa tavoissaan ja omissa perinteissään.

Bendar tiesi tämän kaiken liiankin hyvin, vaikka sitä vuosien kuluessa oli yhä vaikeampaa ymmärtää. Jos Gen tu drumas olisi ollut uusi maailma tai jos se olisi ollut sitä edes Bendarin syntyessä, niin kehityksen hitauden voisi ymmärtää. Totuus kuitenkin oli, että tämä maailma oli löydetty jo sata vuotta sitten *dt'munoirien* toimesta.

Frik oli uusi maailma yhdistyvällä linnunradalla ja *rual guarinit* olivat tehneet ensikontaktin sen kanssa vasta parikymmentä vuotta

sitten. Silti tuo yhtä lailla teknologialtaan melko alkeellinen maailma oli kehittynyt huimasti muutamassa vuodessa, valloittanut turistien kiinnostuksen ja kasvatti kaupantekoaan sekä poliittista osallistumistaan tasaaisesti.

Bendar oli käynyt kotimaailmassaan epäsäännöllisen säännöllisesti ja tiesi, ettei mitään suurta muutosta ollut tapahtunut. Kaupankäynti ja vieraan teknologian hyväksyminen olivat hiukan lisääntyneet, mutta silti Bendar pelkäsi, että hänen kotimaailmansa kuului niihin, jotka vuosisatojen kuluessa hiljaa näivettyivät pois.

Tunsiko nainen sitten syyllisyyttä? Ei, ei nyt eikä milloinkaan. Lähtiessään hän oli ollut vielä lapsi ja syytön siihen mitä muut ajattelivat, syytön siihen miksi perinteillä haluttiin rajoittaa elämää. Nyt hän oli kaiken kokenut ja tiesi, mitkä olivat yhdentyvän linnunradan tarjoamat mahdollisuudet. Yhden maailman sitkeä pitäytyminen vanhassa ilman, että uutta edes yritettiin hyväksyä omaan elämään, oli lyhytnäköinen ja typerä periaate.

Linnunradalla oli lukuisia maailmoja ja varmasti vielä monta löytämätöntä sivilisaatiota. Kaikki olivat erilaisia, kaikki tekivät erilaisia valintoja ja niiden kaikkien keskuudessa Bendar oli toiminut jo vuosikymmeniä. Siksi nainen tiesi paremmin kuin useimmat, millainen kokonaisuus yhdentyvä linnunrata oli. Poliittinen ja taloudellinen yhteistyö lisäsi vaurautta, tasa-arvoa ja vakautta. Se ylläpiti rauhaa ja antoi apua sitä tarvitseville.

Osa kansakunnista oli ottanut yhdentymisen ja sen tuomat mahdollisuudet avoimesti vastaan, osa taas huomattavasti nihkeämmin ja täynnä epäilyksiä. Silti juuri kukaan ei kieltänyt yhdentymisen tuomia etuja. Osa oli unohtanut omat kulttuuripiirteensä vain saadakseen kaiken edistyksen itselleen, osa taas pitäytyi tiukasti omissa perinteissään, ollen silti aktiivisesti mukana politiikassa ja kaupanteossa.

Kaiken hyvän vastapainona oli älyllisen elämän vanavedessä kulkeva ahneus, itsekkyyys ja häikäilemättömyys. Rikolliset käyttivät yhdentymistä aseena omien tarkoitusperiensä saavuttamiseksi, olivat nuo tarkoitusperät sitten taloudellisia tai poliittisia. Yhdentyvä linnunrata oli tuonut häikäilemättömiä mahdollisuuksia kasvattaa rikkauksia ja valtaa. Se oli tuonut uusia keinoja taistella demokratiaa ja toisinajatteli-joita sekä yhdenvertaisuutta ja tasa-arvoa vastaan.

Siksi agenttikunta oli olemassa. Nuo mustiin pukeutuvat miehet ja naiset liikkuvat ympäri tunnettuja maailmoja riippumattomina mistään yksittäisestä valtiosta. He turvasivat yhdentyvän linnunradan rauhaa ja kehitystä.

Gen tu drumas oli kaikin tavoin omanlaisensa. Se ei halunnut nähdä mitään etuja linnunradan yhdentymisessä. Se oli syrjäänvetäy-

tyvä, katsoi asiaa millä tavalla tahansa. Se ei ollut mukana politiikassa ja pitäytyi omassa kulttuurissaan, se vieroksui teknologian tuontia ja matkustamista muihin maailmoihin. Häviävän pienenä etuna toki oli, että rikollisuuden kiinnostus tätä vetäytyvää ja monelta näkökannalta köyhää planeettaa kohtaan oli olematon. Agentteja ei siis käytännössä koskaan täällä näkynyt.

Nyt yksi agentti oli saapumassa. Yksi oli palaamassa kotimaailmaansa. Se yksi ja ainoa, joka täältä koskaan oli värvätty.

Sukkula tärisi ja pomppi syöksyessään vihreän planeetan ilmakehään. Moottorit pauhasivat koväänisesti ja lukuisat merkkiäänit vinkuivat ohjaamosta. Bender tunsu tämän vanhan sukkulan. Se oli palvelellut tällä reitillä koko hänen elinaikansa. Kukaan ei ollut halunnut lahjoittaa uutta tähän syrjässä pysyvään maailmaan eikä sillä itsellään ollut halua tai rahaa sellaisen hankintaan.

Tärinä voimistui entisestään, lämpötila kohosi tukahduttavaksi ja vuotavista tiivisteistä leijaili epämiellyttäviä hajuja matkustamoon. Sukkula putosi useaan kertaan kuvottavan paljon ja sai kyydissä olijoiden vatsat kouristumaan. Maankamara lähestyi huimaa vauhtia, kun moottorit ja vakauttajat yrittivät saada alusta hallintaan. Bender puristi käsinoja, mutta pelko pysyi kaukana alitajunnassa. Hän oli kokenut tämän ennenkin.

Jos matkassa olisi ollut ensikertalainen, tämä olisi varmasti huutanut kauhusta ja oksentanut. Benderin mielessä käväisi ajatus, että ehkä juuri siksi tämä vanha antiikkiesine oli edelleen käytössä. Kukaan sen kyydissä ollut täysijärkinen ei enää koskaan haluaisi matkata avaruuteen.

Sukkula alkoi jarruttaa ja hidastaa vauhtiaan, vihreä maankamara lähestyi ja viimein jalakset iskeytyivät maahan. Laskeutuminen oli suhteellisen kovakourainen, kuten näillä vanhoilla sukkuloilla yleensä tapana oli. Se ja muutenkin epämurkava matkanteko olivat syitä, miksi näin vanhoja aluksia ei ollut missään muualla enää käytössä. Ei ainakaan alkuperäiskunnossa ilman lukuisia uudistuksia.

Bender irrotti vyöt ja ojentautui seisomaan. Mies nousi ohjaamon penkiltä ja avasi oven.

”Olkaa niin hyvä”, mies sanoi. ”Oli ilo kuljettaa välillä elävää rahattia.”

”Ja olen edelleen elossa, vaikka tuo laskeutuminen olisi kyllä voinut tappaa aika monen.”

”Parasta mitä tällä vanhalla romulla pystyy tekemään.”

Bender hengitti raikasta ulkoilmaa ovella ja pyyhki samalla hikeä otsaltaan.

TAPPAVA TYÖKALU, VIIMEINEN TEHTÄVÄ, ÄÄRIMMÄINEN UHRI

Vuosikymmeniä nainen on tehnyt työtään varjoissa. Se kaikki on valmistanut häntä päivään, jona linnunradan tulevaisuus on uhatuna.

Nyt kaikki entinen oli haudattava. Vaietetussa salaisuudessa alkanut matka jatkuu vihollisen keskelle, pimeyden ytimeen. Agentti kohtaa viimeisen tehtävänsä ja sen hinta on kaikkia henkilökohtaisia uhrauksia kalliimpi. Kukaan ei voinut odottaa missä viimeinen taistelu käydään, eikä nähdä mistä lopullinen vihollinen nousee.

Nainen ei ole työssään hyvä, hän on paras. Hän on kuningattaren sama arvoinen!

SÄÄTY

Äärimmäinen uhri

"Lähtiessään hän oli ollut lapsi ja syytön siihen mitä muut ajattelivat, syytön siihen miksi perinteillä haluttiin rajoittaa elämää."

"Bendar on tehnyt työnsä, johdattanut meidät tulevaisuuden porteille ja niistä meidän on käytävä itse."

"Ennen kuin veripisarat ehtivät maahan asti, oli agentti jo käännähtänyt ja vaihtanut yhden käden otteeseen. Miekan terä torjui laukauksen samalla, kun oikea käsi veti pistoolin kotelosta."

LUKIJAT PUHUVAT

"Toimintajaksot oli todella hienosti rakenneltu."

"Mahtavan rikasta kerrontaa."

"Dialogit ja kuvaukset oli taidokkaasti toteutettu."

www.JanneKellari.com

facebook.com/JanneKellari/ twitter.com/JanneKellari

9 789528 019657

BoDTM
BOOKS on DEMAND